

Hedvábí

Monu jsem poznala, když za mnou přišla do nemocnice. Abych se nenudila, vyprávěla mi o tom, co se jí stalo. Prozradím vám to.

Hned od začátku jejího života se o ni starala starší sestra. Rodiče pracovali v nějaké továrně, kde je prý hrozně využívali. Pracovali od tmy do tmy a plat měli mizerný. Její táta nakonec podlehl vážné nemoci krátce po oslavě Moniných pátých narozenin a mamince co se s ní vídala většinou v noci byla ona i jejích pět sourozenců o rok později odebrána, protože v jejím životě hrály velkou roli omamné látky. Pamatovala si z ní jen tetování za krkem pro ni neznámého Bource morušového. Z domova mládeže si ji adoptoval mladý pár, který „zboží“ později vrátil. Do smrti nevěděla proč a kladla si to za vinu. Celé prázdniny trávila na příměstských táborech a neměla ani chvíli pro sebe. Potřebovala někomu všechno říct a já byla ten vyvolený. Zalíbila se mi. Celá se oblékala do překrásných barev a na krku nosila spousty přívěšků a náhrdelníků. Zvláštní taky byla díky jejím čistě bílým vlasům. Přezdívala jsem jí „ztracená princezna“.

Do té doby, než mi přinesla keramického motýlka, co vyrobila, jsem si myslela, že s ní nemám nic společného. V tu chvíli mi ale prolétla hlavou skoro cizí vzpomínka.

Malinké holčičce se třesou pláčem ramena.

„Pojď sem,“ zavolám na ni. Prohlédnu jí odřené koleno a říkám: „Ale vždyť se nic nestalo. To doma umyjeme a zalepíme.“

Podívala se mi do očí a oddělila od sebe své dosud spojené ruce. Ležel na nich bezvládný motýlek, křehký a krásný, rozmačkaný, mrtvý.

A pak jsem si vzpomněla. Monu mi k nemocničnímu lůžku neposlali, aby mi dělala společnost, a nepřišla za mnou, protože se mi nutně potřebovala svěřit. Dokazovalo to mé tetování nočního motýla, ke kterému jsem dříve často přirovnávala můj život.